

DE L'AUTORA DE *you*

ESTELLE MASKAME

CRUSH

QUAN ET VAIG

RECUPERAR

fanbooks

3

ESTELLE MASKAME

CRUSH

QUAN ET VAIG

RECUPERAR

Traducció de Lluís Delgado Picó

Fanbooks

Títol original: *The Making of Mila and Blake*

© Estelle Maskame, 2022

© de la traducció: Lluís Delgado Picó, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: gener del 2023

ISBN: 978-84-19150-35-6

Dipòsit legal: B. 21.326-2022

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Sempre he trobat relaxants el ronc constant dels motors i els sotrats suaus causats per les turbulències. Soc a milers de quilòmetres per sobre els núvols, volant molt per damunt de les muntanyes de sota, planant sobre els camps ondulats. M'agrada la pau d'aquí dalt. Tinc tot el temps del món per limitar-me a pensar, cosa que darrerament sembla un autèntic luxe.

Al meu seient de primera classe, tancat en una bombolla privada amb separadors, soc la viva imatge de la relaxació: tinc els peus alçats al seient, el respatller totalment reclinat per fer un llit pla, uns coixins tous darrere el coll i els AirPods a ple volum mentre Spotify reproduïx en mode aleatori la meua llista de reproducció de música country. La cançó que sona ara mateix és: «Truth About You», d'en Mitchell Tenpenny. Admeto que l'he escoltada una quantitat ridícula de vegades.

Estic en una mena d'estat de trànsit mandrós, i tot i que no dormo, estic desconnectada de tot allò que m'envolta, tinc els ulls tancats ben fort i les emocions a flor de pell mentre sento la lletra que em dansa a les orelles. Porto una hora de vol, i en falten tres per arribar a...

Unes mans m'agafen les espatlles i em sobresalto tant que he de reprimir una exclamació. M'incorporo com impulsada per un ressort i els AirPods em cauen de les orelles i desapareixen sota la manta de la companyia aèria amb què m'havia embolcallat.

—Papa! —gemego, fregant-me els ulls, i em giro per mirar-lo indignada.

El pare ocupa el departament de darrere meu, però ara està dret al passadís, inclinat per sobre les cortines tancades. Alça una mà per damunt del separador i s'encasta la ploma darrere l'orella.

—Dormies?

—Vostè perdoni —contesto sarcàsticament, mentre agito la manta per buscar els auriculars. En Mitchell Tenpenny m'espera per cantar-me una cançó de bressol—. No és que estigui esgotada pels exàmens finals, el ball de graduació i l'acte de lliurament de diplomes, eh? Aquesta era la primera dormida que feia des de feia una eternitat.

—Si et penses que ara estàs cansada, espera't a tenir la meva edat. No hi ha pau per als malvats, Mila. —Obre el compartiment per a l'equipatge de mà i treu un feix gruixut de papers de la motxilla que du escrit l'avertiment «CONFIDENCIAL» en majúscules. De fet, els papers són tan confidencials que ni tan sols jo no sé què són.

—Em pensava que et prenies aquests dies com unes vacances —li recordo, assenyalant amb la barbata els papers que té a les mans—. Com és que encara treballes?

El pare serra els llavis i els ulls foscos li brillen. Fa anys, s'hauria amagat tot el vol rere unes ulleres de sol, però últimament ha aplegat prou coratge per desempallegar-se d'aquest hàbit protector. Encara és un dels noms més importants de Hollywood, però han passat dos anys des de l'estrena d'una pel·lícula seva. No és una estrella d'actualitat. Ara la premsa no es fixa en ell tant com abans perquè sempre empaiten qui ocupa el centre dels focus aquí i ara, o sigui que, tot i que encara aturen el pare molt sovint per fer-se fotos amb ell, l'escala de l'obsessió que inspira s'ha reduït enormement i no se sent tan exposat com quan tenia els ulls de tothom al damunt.

—Mila, és un viatge de quatre hores —diu el pare mentre tanca el compartiment de la motxilla—, i tinc una lectura endarrerida. Oh, ei, perdoni, senyora! —crida a l'hostessa, que s'acosta pel passadís i li dedica un somriure plàcid enlluernador—. Li faria res portar-me una copa de vi? Sauvignon Blanc, si us plau.

La dona jove gira cua pel passadís i torna a la cuina de bord per preparar-li la copa de vi. Per la meua banda, em resigno a beure Sprite durant el futur més immediat; encara noto el gust del vodka de totes les festes de graduació del cap de setmana. A la mare no li va fer gaire gràcia que tornés a casa ben passada la mitjanit, però va entendre que les celebracions del cap de setmana de graduació són un ritus de pas. La ressaca de l'endemà no va ser tan comprensiva.

—Aquí té el seu vi, senyor —diu l'hostessa mentre manobra amb cura per esquivar el pare, deixa la copa de vi perfectament col·locada a la taula de l'interior del departament obert i el mira amb un somriure elegant.

El pare es treu la ploma de darrere l'orella i es torna a instal·lar al seu lloc. Em giro al meu seient i el miro per sobre el separador. Té el seient totalment dret i la pantalla de televisió apagada. Estic segura que s'ha posat a treballar abans i tot que ens enlairéssim de l'aeroport de Los Angeles. Fa un xarrup de vi, distribueix la paperassa confidencial davant seu i, en acabat, alça el cap i em mira.

—Que tafaneges?

—No —menteixo, i repenjo els braços encreuats al separador amb un somriure innocent.

És un guió, òbviament. El pare ha dedicat l'últim any i mig a invertir diners en projectes que considera que seran futurs grans èxits de taquilla. Tot just acaba d'enllestir la feina de productor executiu al set de rodatge de l'adaptació cinematogràfica d'una novel·la d'acció a la qual veia potencial i que s'ha

d'estrenar la primavera vinent, però ara se suposa que està fent unes vacances més que merescudes. Res de documentar-se, res de llegir piles de paperassa amb nous projectes i res de trucades telefòniques amb altres productors associats. Tot i així, ha portat papers a l'avió, cosa que vol dir que el seu proper projecte ja està en marxa i que serà impossible que aconseguixi aïllar-se del tot de l'estrès que li causa la feina.

—Torna a adormir-te —diu el pare, alçant les celles en un gest burleta, i tapa el guió amb les mans.

Em pregunto de quin gènere deu ser la pel·lícula. He vist el pare manejar armes de pega a la pantalla tantes vegades que estic tipa de les grans conxorxes i el ritme accelerat de les pel·lícules d'acció. M'encantaria que aquest projecte fos una comèdia romàntica, i votaria en Zac Efron com un dels candidats a ser-ne el protagonista sense pensar-m'ho ni un moment. Ara bé, recentment he après una cosa nova: és molt més fàcil justificar la teva presència al rodatge quan ets la filla del protagonista que no pas quan ho ets d'un dels productors. Com que he perdut aquest privilegi, ja em puc oblidar de passar una estona durant el rodatge amb en Zac Efron.

—Em promets que descansaràs una mica quan hi arribem? —pregunto, amb un xic de súplica al to de veu. El pare no va tan estressat com abans ni de bon tros, però la seva nova ocupació encara li exigeix molt de temps. És molt més divertit quan es relaxa.

—Potser podries venir a muntar a cavall amb mi. Pensa en l'aire fresc, papa. La Sheri et pot ensenyar a muntar!

El pare em mira per sobre la vora de la copa de vi. Potser és cosa de la llum de la cabina, però per primera vegada li veig alguns cabells blancs.

—No em veuràs mai enfilat en un cavall, Mila, però tu ets lliure de divertir-te com vulguis. Aprofita al màxim el teu últim estiu abans no t'arribi la feina dura de debò!

Giro els ulls en blanc i em reclino al seient, busco els auriculars a les palpentos i me'ls torno a posar. En Mitchell Tenny em canta a tot volum. A la vegada, se'm fa un nus a l'estómac i clavo la mirada més enllà de la finestra de vidre doble, a les prades seques d'Arizona que s'estenen sota l'avió.

Soc la Mila Harding, oficialment una nova alumna de la Universitat Estatal de San Diego, el primer pas del viatge per obtenir un grau d'Infermeria. Tot i que anar a la universitat provoca un sentiment d'eufòria, també inspira uns nervis igual d'intensos. Entre un grapat de cartes de rebuig —les meves notes no van ser precisament estel·lars— n'hi va haver dues d'acceptació: una de la Universitat Estatal de Sant Diego i una altra de la Universitat de Belmont a Nashville, la universitat a la qual van anar els pares quan eren joves, i vaig esperar fins a la data límit per prendre una decisió. Belmont és la millor facultat, però no puc suportar la idea d'anar-hi. No puc suportar la idea de veure'l. Vull anar a una universitat que només sigui especial per a mi, i per això vaig prendre la decisió de quedar-me a Califòrnia i acceptar la plaça a la UESD. Però això no vol dir que no dubti si he pres la decisió més encertada, i la qüestió em tortura cada dia.

Abaixo la pantalla que tapa la finestra de l'avió i fixo la mirada en els petits ventiladors d'aire condicionat instal·lats al sostre. Potser em faré d'una sororitat, però probablement no. I qui seran les meves companyes d'habitació? No es reparteixen fins a l'agost. Trobaré a faltar els colors esmeralda i verd de l'equip de dansa de l'Institut de Thousand Oaks, però a la UESD segur que hi trobaré altres equips de dansa. Tot anirà bé. Tot anirà perfectament bé.

De tota manera, de moment no m'he d'amoïnar per la universitat. Estic de vacances d'estiu, a punt de gaudir dels meus últims mesos de llibertat abans que comenci la feina dura. Passaré les properes tres setmanes posant-me al dia amb la família

i els amics de Fairview abans de tornar a casa per participar a les jornades d'orientació. Passaré la resta de l'estiu a Los Angeles preparant-me per anar a la universitat; hauré de comprar cobrellits nous, entaforar a les maletes tota la roba de l'armari i preparar el ficus per al dia del trasllat. Tanmateix, m'encantaria poder-me quedar a Fairview fins a l'agost. És molt més tranquil i relaxant que Los Angeles, i no hi havia vingut de visita des de les vacances de Nadal. Vull fer moltes coses però tinc molt poc temps per fer-les. Vull anar a comprar al centre comercial amb la Savannah i la Tori; galopar pels camps amb la tieta Sheri i el Fredo, el meu cavall favorit, i sentir la calidesa de les abraçades d'en Popeye. Crec que l'avi és qui més trobo a faltar. La seva traça per fer videotrucades no ha millorat gens, i el noranta-nou per cent del temps la càmera mira al sostre, o sigui que estic impacient per veure els seus cabells blancs sedosos a la vida real. Han estat sis mesos molt llargs, i em pregunto com és possible que de petita passés anys sense venir. Ara aquestes persones són massa importants per a mi.

Dono un copet suau a l'AirPod de l'orella esquerra per posar la música en pausa i arrufo les celles.

—Papa?

—Sí? —contesta per sobre el separador que hi ha entre nosaltres.

—Tu creus que tot anirà bé?

Es fa un silenci que només interromp un home de negocis assegut a l'altra banda del passadís que crida l'hostessa perquè li porti un whisky escocès. Espero aguantant la respiració, mirant fixament el mapa de vol a la pantalla de televisió del davant, i el pare torna a aparèixer al costat del meu seient i atrau la meva atenció. És tan alt que gairebé toca el sostre de la cabina amb el cap.

—A què et refereixes exactament? —pregunta en veu baixa i mirant-me directament als ulls.

Ara mateix hi ha moltes coses que no van bé.

Com la seva eterna relació tibant amb en Popeye i la Sheri, per començar. El pare m'ha acompanyat en algunes de les meves visites al ranxo durant els últims dos anys, però no hi ha vingut tantes vegades com jo hauria volgut. Ha estat tan ocupat posant en marxa la seva nova carrera que simplement no ha tingut temps de venir-hi més sovint, tot i que ens va assegurar a tots que la decisió d'abandonar la interpretació seria millor per a la família. Almenys ara truca a en Popeye cada mes, i sovint el veig escrivint missatges de text a la Sheri. Les coses van en la direcció adequada, però el procés és tan lent que resulta frustrant. De fet, un dia va fer servir un argument molt vàlid quan va preguntar a en Popeye per què ell no venia mai a veure'ns. Va ser un recordatori sever que els esforços es poden fer en dues direccions.

I també hi ha la ruptura del pare i la mare. La separació dels meus pares va culminar aquesta primavera. Al final, la decisió va ser un alleujament, perquè les discussions contínues eren molt esgotadores. Detestava el desdeny amb què es miraven mentre s'esquivaven mútuament. Odiava que ja no sortissin junts cap nit, que deixessin d'agafar-se la mà en públic i que no riguessin mai plegats.

Els últims dos anys han fet un camí llarg i ardu mirant de resoldre els seus problemes de confiança, però per més que s'hi escarrassessin i per més que ho desitgessin, era impossible reparar el dany que havia patit la relació. Entre ells encara hi ha amor, d'això no hi ha cap dubte, però què és l'amor sense confiança? És un fàstic, però la relació s'havia tornat insana i ara els meus pares ja són molt més feliços, com si s'haguessin alliberat de la pressió de fer funcionar el matrimoni a la força. La mare s'ha instal·lat temporalment en una de les nombroses habitacions dels convidats de casa mentre busca un domicili permanent, i per a mi és tot un alleujament anar a viure a la

residència d'alumnes de primer any de la UESD pel simple fet que m'estalvia haver de decidir amb quin dels dos vull anar a viure. Ara tinc divuit anys, soc adulta i no vull tornar a participar en els drames dels meus pares. Tinc una vida pròpia per viure.

—Tant se val —dic, i em tombo cap a la finestra. La meva pregunta no té resposta, perquè no crec que ningú pugui garantir que les coses aniran bé. Sempre apareixerà un nou obstacle al camí.

Tot d'una, les turbulències fan trontollar l'avió com si les hagués invocades.

Em torno a posar els auriculars (ara sona «Right Where You Left It», d'Eric Dodd, buf!), repenjo el front a la finestra i torno a tancar els ulls.

Portem una hora de viatge i en falten tres per tornar a ser allà on pertanyo.